

ת"פ 10425/09/14 - תביעות צפת נגד שמשון עמרוסי

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 10425-09-14 תביעות צפת נ' עמרוסי
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: תביעות צפת

המאשימה

נגד

שמשון עמרוסי

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין, אני מודיעה על החלטתי לגבי **זיכוי חלקי** של הנאשם מחלק מהעבירות המיוחסות לו. כפי שיפורט, החלטתי לזכותו מעבירת הגניבה, ובהתאמה מעבירת התקיפה כדי לגנוב. בנוסף החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מגרימת חבלה של ממש למתלוננת, ואולם ארשיע אותו בעבירת תקיפה סתם, בהתאם לסעיף 379 לחוק העונשין, ובעבירה זו בלבד.

כתב אישום ורקע

1. ביום 3/9/14 הוגש נגד הנאשם כתב אישום שייחס לו את העבירות הבאות:

תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תקיפה כדי לגנוב - עבירה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין.

וגניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום, ביום 17/3/14, סמוך לשעה 20.00, בחניית ביתה של המתלוננת - גב' י ד ביישוב ביריה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז והיכה בידה באמצעות ידו וגרם לה לשריטה בבוהן יד שמאל, זאת על רקע ויכוח בעניין תשלום שכר עבודה בין המתלוננת לאשת הנאשם.

בהמשך לכך ובאותן נסיבות, עת אחזה המתלוננת בידה את הטלפון הנייד שלה מסוג איפון על מנת לצלם את

הנאשם, נטל אותו הנאשם מידה.

2. ביום 31/3/16 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. הנאשם אישר כי הגיע לשוב בירה במטרה לפגוש את המתלוננת ולשוחח עמה לגבי אירוע שקרה באותו יום, במהלכו הפסיקה אשתו של הנאשם את עבודתה בחנות השייכת למתלוננת, ואולם הנאשם הכחיש את גניבתו של מכשיר הטלפון וטען שהמתלוננת היא זו שאמרה לו "קח את הטלפון" וזרקה את הטלפון על הכיסא של האוטו.

עוד הכחיש הנאשם את האמור בסעיף 3 לכתב האישום וטען כי לא תקף את המתלוננת ולא גרם לה לחבלה.

3. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלוננת, החוקר פאדי מדאח והגב' אורלי עמרוסי אשתו של הנאשם, מטעם ההגנה העיד הנאשם להגנתו.

4. לאחר שהתרשמתי מעדי התביעה ועינתי בסיכומיהם הכתובים של הצדדים, החלטתי כאמור, לזכות את הנאשם מסעיפי החיקוק המיוחסים לו ולהרשיעו בעבירת "תקיפה סתם" שביצע כלפי המתלוננת ובכך בלבד. אפרט להלן את נימוקי החלטתי ואתייחס לראיות עליהן מתבססת ההכרעה.

5. המתלוננת הנה בעלת חנות לפרפומריה ואביזרים בעיר צפת, ובתקופת האירוע הייתה בבעלותה חנות בוטיק נוספת בקרבת החנות הראשונה. אין מחלוקת על כך שאשתו של הנאשם, הגב' אורלי עמרוסי, עבדה בחנות של המתלוננת במשך כחודשיים. אין מחלוקת גם על כך שביום האירוע הופסקה עבודתה של גב' עמרוסי בחנות. נסיבות הפסקת העבודה מצויות במחלוקת, שכן המתלוננת טענה שהיא פיטרה את גב' עמרוסי ביום האירוע, ואילו גב' עמרוסי טענה שהיא עצמה התפטרה לאחר שהמתלוננת הלינה חלק משכרה ואף התנערה ממחויבותה לשלם לה "בונוס" כאחוז מתוך סך המכירות.

גב' עמרוסי העידה (עמ' 20) כי בערב האירוע היא הייתה נסערת, בעקבות ויכוח שהיה עם המתלוננת, בסופו הופסקה עבודתה בחנות, ואף הנאשם העיד (עמ' 12) שאשתו הייתה בוכה ונסערת סביב הויכוח עם המתלוננת והפסקת עבודתה בחנות (עמ' 12 מיום 23/11/15).

שוכנעתי, ואין חולק על כך שהפסקת העבודה של הגב' עמרוסי אצל הנאשמת ביום האירוע, עומדת, ברקע לאירוע.

6. בנוסף, אין מחלוקת גם על כך שבשעות הערב הגיע הנאשם יחד עם אשתו לרכב לקרבת החנות של המתלוננת (המתלוננת העידה כי ראתה אותו בקרבת החנות כשסיימה את העבודה, עמ' 6 ש' 19). לדברי הנאשם, הוא הגיע לחנות במטרה לשוחח עם המתלוננת לגבי מה שאירע לאשתו, ובעקבות מצוקתה ו"לישב את זה בדרך טובה" (דבריו בעמ' 12 ש' 13). ואולם השיחה בין השניים לא התקיימה ליד החנות, כי המתלוננת עלתה לרכב יחד עם בן זוגה שבא לקחתה, והשניים החלו בנסיעה לכיוון ביתם שבישוב בירה.

7. עניין נוסף שלגביו אין מחלוקת, הנו העובדה כי בשלב זה נסע הנאשם אחרי רכבה של המתלוננת והגיע יחד עם אשתו לישוב ביריה, לקרבת ביתה של המתלוננת, שם החנתה את רכבה, יחד עם בן זוגה.

עוד אין מחלוקת על כך שמכשיר הטלפון של המתלוננת אכן נלקח במהלך האירוע בביריה, וכי הנאשם לקח אותו עמו לביתו, וכי המכשיר נמסר על ידו למשטרה למחרת היום, 18/3/14, יום החקירה, והוחזר על ידי המשטרה למתלוננת.

8. **מה שאירע בביריה בין המתלוננת לנאשם, והאופן בו הגיע מכשיר הטלפון של המתלוננת לידי הנאשם הן הנקודות המצויות בלב המחלוקת בתיק זה.**

המתלוננת העידה כי לאחר שחנה רכבה ליד ביתה, הנאשם הגיע לרכב, הקיש על החלון של בן זוגה ואמר "היום תשלמי לאשתי את כל הכסף היום".

המתלוננת העידה כי היא יצאה מהרכב ואמרה לנאשם כי תשלם לאשתו את משכורתה ביום 10/4/16, ואז אמר לה הנאשם "תשלמי לה היום את כל הכסף שאת חייבת לה" והמשיך "את לא יודעת מי אני, את לא יודעת למה אני מסוגל".

לדברי המתלוננת, בשלב זה היא הוציאה את הטלפון הנייד שלה והחלה לצלם את הנאשם, ואף התריעה בו כי הוא מאיים עליה, וכי תהיה לה עדות מוקלטת לכך, ואז אמר לה הנאשם, לדבריה, כי אינו מפחד ממנה, וחטף את מכשיר הטלפון מידה, ותוך שעשה כך, גרם לה לשריטה ביד, שכתוצאה ממנה היא דיממה (עמ' 7 ש' 7).

המתלוננת טענה שלאחר האירוע היא סרה לתחנת המשטרה להגיש תלונה, בעוד ידה מדממת.

הנאשם עזב את המקום כשמכשיר הטלפון של המתלוננת עמו.

9. בן זוגה של המתלוננת, ציון שמו (עמ' 10), שנכח באירוע, לא מסר כל גרסה בחקירה, ואף לא העיד בבית המשפט. המתלוננת העידה כי בן הזוג אינו מעוניין להיות מעורב, ולא הסכים לתת גרסה במשטרה. כשנשאלה לגבי נסיבות עמדתו, ומדוע סירב בן הזוג למסור הודעה, השיבה "זה ביני לבינו" (עמ' 11 ש' 3).

10. כפי שצויין, הנאשם תיאר באופן שונה מתיאורה של המתלוננת את האירוע בכפירתו המפורטת ובעדותו. לטענתו, המתלוננת, כשראתה אותו בביריה, קבלה את פניו בתוקפנות, וזאת למרות שכוונתו לא הייתה אלא לשוחח עמה ברוח טובה. לטענת הנאשם, עוד בטרם פנה אליה, הגיעה המתלוננת אליו והתריסה בהתגרות, תוך שהיא מנופפת בטלפון שלה, כי היא מקליטה אותו. הנאשם ניסה לומר למתלוננת, לטענתו, כי כל רצונו הוא שאשתו תקבל את השכר הראוי לה תמורת עבודתה הקשה, ואולם המתלוננת הייתה תוקפנית כאמור, כשהטלפון בידה.

לגבי האופן בו הגיע הטלפון לידי העיד הנאשם כך:

"אני לקחתי ממנה את הפלאפון, היא הגישה לי אותו ביד, לא לקחתי אותו, היא ממש אמרה לי קח את הפלאפון, קח את הפלאפון". (עמ' 12 ש' 22)

הנאשם נשאל לגבי טענתו שהמתלוננת מסרה לו את המכשיר הנייד שלה מיוזמתה, אם לדעתו פעלה מתוך פחד או סערת רגשות, ושלל אפשרות זו (עמ' 17 ש' 12).

הנאשם טען כי כשהגיע הביתה עם אשתו, והטלפון של המתלוננת בידו, מיהר להתקשר לבן זוגה ציון במטרה לתאם עמו את החזרת הפלאפון למתלוננת, ואולם בן הזוג סירב לקבל את הטלפון ממנו, והודיע לו שהמתלוננת מצויה במשטרה בהליך של הגשת תלונה.

לטענת הנאשם, הוא מסר את הפלאפון לחוקר מיד בראשית חקירתו למחרת האירוע במטרה להחזירו.

11. גם אשתו של הנאשם, גב' עמרוסי, העידה, בדומה לנאשם עצמו, כי באירוע בבירה המתלוננת יצאה מהרכב כשהיא מנופפת בידיה בהתגרות ובפרובוקציה, ואמרה לנאשם "אני מצלמת אותך ותעשה מה שאתה רוצה". גם גב' עמרוסי העידה שהמתלוננת אמרה לנאשם, בנוסף, כך לדברי העדה, **"תיקח את הפלאפון תעשה מה שאתה רוצה אני מצלמת אותך"** וכי בנסיבות אלה הגיע המכשיר הטלפון של המתלוננת לידי הנאשם.

גרסתה זו של גב' עמרוסי נמצאה שונה מהגרסה שמסרה בנקודה זו בחקירתה במשטרה, ונוכח שוני זה הוגשה ההודעה (ת/3).

בחקירתה במשטרה, יום למחרת האירוע, תיארה גב' עמרוסי את נטילת הטלפון של המתלוננת על ידי בעלה באופן שונה מזה שנמסר בעדות בבית המשפט:

"י יצאה מהרכב וגם בעלי יצא והתחילה להגיד, אה אתה עוקב אחרי, והחלה לנופף בפלפון שלה ואומרת אני מקליטה אותך אני מצלמת אותך, ללא שום פרובוקציה מצד שלי ושל בעלי. אני בכלל עמדתי בצד. היו דין ודברים בין בעלי לי, שבעלי אמר לה תשלמי לאשתי מה שמגיע לה, וי המשיכה לנופף בפלאפון ודברה לא לעניין בצורה לא יפה עלי, ואז שמשון לקח לה את הפלאפון ונסענו משם" (ת/3 ש' 37)

כפי שקל לראות, בגרסתה במשטרה, לא הזכירה גב' עמרוסי כלל את הטענה כאילו המתלוננת הושיטה והגישה לנאשם את מכשיר הטלפון שלה, ואמרה כי הנאשם לקח מידי המתלוננת את המכשיר.

לנוכח קיומה של הסתירה, אותה מצאתי מהותית, התרתי למאשימה לחקור את גב' עמרוסי בחקירה

נגדית כעדה עויינת. העדה עמרוסי הסבירה את הסתירה בגרסאות בטענה כי היא אמרה לחוקר את הדברים, לפיהם המתלוננת מסרה את המכשיר לנאשם ביוזמתה, ואולם החוקר נמנע מלרשום את הדברים באופן נאמן.

הטענה לגבי רישום לא מדויק של ההודעה נשללה בעדותו של החוקר רס"ר פאדי מדאח (עמ' 10 מיום 23/11/15) שהעיד כי הוא מדייק ברישום חקירות, ושלל את הטענה שלא רשם את הדברים, על אף שנאמרו לו.

שוכנעתי כי יש להסתמך על הגרסה שמסרה גב' עמרוסי בהודעתה במשטרה, ולהעדיפה על פני הפרטים שמסרה בעדותה, וזאת בהתאם להוראותיו של סעיף 10א לפקודת הראיות. אין לי כל ספק כי פרט מהותי, הנוגע לאופן שבו הגיע מכשיר הפלאפון של המתלוננת לידי הנאשם, לא נשמט מרישום הודעתה של הגב' עמרוסי בשגגה, קל וחומר לא בכוונה, על ידי החוקר מדאח, שהותיר רושם מקצועי ואמין.

לא נותר בי ספק כי בנקודה ספציפית זו, שעניינה נטילת הטלפון מידי המתלוננת, גרסתה של גב' עמרוסי במשטרה הייתה קרובה יותר לאמת, ואילו בבית המשפט, היא "יישרה קו" עם גרסת בעלה הנאשם, ושינתה את גרסתה כשטענה שהמתלוננת מסרה את המכשיר באופן וולונטרי לנאשם.

12. שוכנעתי בעניין לקיחת הטלפון מידי המתלוננת, כי המתלוננת העידה אמת כשטענה שהנאשם לקח את המכשיר מידיה בניגוד לרצונה, כתגובה על כך שהיתה ברורה לו כוונתה לתעד את דבריו בהקלטה. אני דוחה את טענת הנאשם, ואת טענתה הכבושה והבלתי אמינה של אשתו, כאילו המתלוננת הושיטה את המכשיר ונידבה אותו לנאשם לקחתו. גרסת הנאשם בנקודה זו נטולת כל הגיון, ואילו גרסת המתלוננת היא המסתדרת עם השכל הישר.

גם אילו שוכנעתי כי המתלוננת אמרה בשלב כלשהו לנאשם "קח את הטלפון" הרי שלא הייתי מוצאת בדברים משום כוונה אמיתית להעניק לו את המכשיר, אלא אמירה צינית, בלשון סגי נהור, שמן הסתם נאמרה, אם אכן נאמרה, רק אחרי שהנאשם כבר לקח ממנה את המכשיר.

13. התרשמתי כי המפגש בביריה היה מפגש טעון, וכי יתכן שכל צד, הן הנאשם והן המתלוננת, מתארים באופן קיצוני את חלקו של האחר, ומאידך ממעיטים בתיאור התוקפנות שלהם עצמם. אין לשלול לפיכך שהמתלוננת אכן נהגה במידה מסויימת של פרובוקציה, סירבה לדבר עם הנאשם, ונופפה באופן מתריס במכשיר הפלאפון שלה כלפיו, תוך שהודיעה כי היא מקליטה אותו. גם אם כך היה, יש לזכור כי הדבר נעשה לאחר שהנאשם עקב בפועל ברכב אחרי רכבה של המתלוננת, בדרך שבין צפת לביריה, והגיע עד פתח ביתה. מדובר בחריגה מגבולות התנהגות סבירה, ואין לתמוה אם המתלוננת ראתה את ההתנהגות באופן שלילי וחששה מפני הנאשם, ולכן התנהגה כלפיו בעויינות.

14. אני רואה לנכון לציין כי גרסת המתלוננת, לפיה הנאשם איים עליה באותו מעמד בכפר ביריה, לא אומצה על ידי המאשימה, אשר לא ייחסה לנאשם כלל עבירת איומים. כאמור, אין ביכולתי לשלול שמא המתלוננת העצימה והגזימה בתיאור התנהגותו השלילית של הנאשם. בנקודות שונות אליהן התייחסה המתלוננת נותר אצלי ספק.

כך למשל, לא שוכנעתי מעבר לכל ספק בדבריה, לפיהם הספיקה להקליט את הנאשם מאיים עליה, וכי ההקלטה נמחקה ככל הנראה על ידי הנאשם בטרם החזיר את המכשיר.

ניסיון לשחזר את ההקלטה, אם אכן נמחקה, נעשה על ידי יחידת הסייבר במשטרה, ואולם בלא הצלחה (ראה מוצג מטעם יחידת הסייבר נ/4).

בנוסף, בנקודות הקשורות להפסקת עבודתה של גב' עמרוסי, הותרה דווקא גב' עמרוסי רושם טוב, ואילו המתלוננת לא שכנעה כי התנהגה כמעבידה הוגנת. ההגנה הגישה ניירת מתוך הליך שנוהל בין המתלוננת לגב' עמרוסי בבית הדין לעבודה, שהוסיפה לרושם האמור לגבי המתלוננת.

על אף הסתייגויות אלה מעדותה של המתלוננת, הרי שלגבי נסיבות נטילת מכשיר הטלפון מידיה על ידי הנאשם, אימצתי את גרסתה ללא ספק, ונתתי אמון מלא בטענתה כי הנאשם "שלף" את המכשיר מידה בניגוד לרצונה. הודעתה של אשת הנאשם גב' עמרוסי במשטרה, אותה העדפתי על פני עדותה, הוותה תוספת ראייתית לעניין זה.

15. לא מצאתי כל הצדקה או הגנה להתנהגותו של הנאשם, כשלקח מידה של המתלוננת את מכשיר הטלפון שלה בניגוד לרצונה. התנהגותה של המתלוננת, גם אם לא נשאה חן בעיני הנאשם, שהיה נסער בהתאמה למה שסיפרה לו אשתו לגבי סכסוך העבודה עם המתלוננת, לא הצדיקה בשום אופן את חטיפת מכשיר הטלפון שלה מידיה.

אני קובעת, איפוא, כי הנאשם לקח את הטלפון מידה של הנאשם ומשך אותו בניגוד לרצונה.

16. משקבעתי שהנאשם נטל את המכשיר בניגוד לרצונה של המתלוננת, נשאלת השאלה איזו עבירה מתהווה על בסיס התנהגות זו.

המאשימה ייחסה לנאשם עבירת גניבה על פי סעיף 383(א) לחוק העונשין.

383. (א) אדם גונב דבר אם הוא -

(1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע;

התנהגותו של הנאשם ממלאת אחר היסוד העובדתי שבעבירה, שכן הביטוי "נוטל ונושא" מדבר על הוצאת דבר

מחזקתו של אחר. הנטילה מבטאת תפישת חזקה פיזית בדבר ושליטה בו, בעוד הנשיאה מבטאת הרחקתו של הדבר מחזקתו של האחר.

היעדר הסכמת הבעלים הינה נסיבה הדרושה להתגבשותה של עבירת הגניבה, שכן עיקרו של מעשה הגניבה הוא הוצאת הנכס מהזולת ללא הסכמתו.

קבעתי לעיל כי הנאשם נטל את מכשיר הטלפון ללא הסכמתה של המתלוננת וחטף אותו מידה.

17. לעומת היסוד העובדתי, נסיבות הפרשה שכנעוני כי היסוד הנפשי איננו מתקיים.

הרשעה בעבירת גניבה תתקיים רק מקום בו הוכחה לגבי נאשם כי נטל את החפץ "**בכוונה לשלול שלילת קבע**". מדובר בדרישה לקיומה של כוונה פוזיטיבית שלא להחזיר את הנגנב, כלומר כוונה לשלול לצמיתות.

בעניינינו התרשמתי כי הנאשם פעל במטרה למנוע את תיעודו והקלטתו בפלאפון ומתוך תגובה אימפולסיבית ספונטנית להתנהגותה של המתלוננת, שהודיעה לו שהוא מוקלט.

התרשמתי כי הוא לא חפץ במכשיר עצמו, ולא התכוון להחזיקו בידו, לא כל שכן לשלול אותו לצמיתות.

הנאשם ואשתו העידו כי מיד אחרי האירוע התקשרו לבן הזוג של המתלוננת ציון, וניסו להחזיר את המכשיר לידי.

ציון לא העיד כאמור, ולכן טענה זו של הנאשם ואשתו לא נסתרה, ואני מקבלת אותה לטובת הנאשם, ברמה שמספיקה לעורר ספק לטובתו באשר לכוונת הגניבה.

כאמור, אין מחלוקת על כך שהמכשיר הוחזר על ידי בני הזוג עמרוסי למחרת היום, בעת שנחקרו במשטרה.

לא נעלם מעיני כי טענתם, לפיה הגיעו לחקירה כשהמכשיר של המתלוננת עמם במטרה להחזירו מיד בהזדמנות הראשונה, נסתרה בדבריו של החוקר מדאח במזכר ת/2. החוקר מדאח רשם במזכר כי רק אחרי שאלה ספציפית של החוקר, יצאה גב' עמרוסי לביתה והביאה את המכשיר למשטרה, ועניין זה סותר את הטענה שהביאו את המכשיר מראש.

אני מעדיפה בנקודה זו את גרסתו של החוקר מדאח, ואולם גם אם המכשיר הוחזר לא מיד בראשית החקירה, אלא הובא מהבית בהמשכה - עדיין מצאתי כי לא הוכחה כוונתו של הנאשם לשלול את מכשיר הטלפון שלילת קבע.

אני מזכה, איפוא, כאמור, את הנאשם מעבירת הגניבה.

18. הנאשם מואשם כאמור בתקיפתה של המתלוננת.

קבעתי כי הנאשם נטל מידה של המתלוננת את מכשיר הטלפון מתוך ידה בניגוד לרצונה.

מעבר להתנהגות זו, לא שוכנעתי כי הנאשם נגע במתלוננת בדרך נוספת אחרת.

המאשימה מייחסת לנאשם תקיפה בנסיבות מחמירות - בכך שנגרמה למתלוננת, על פי האישום, חבלה של ממש, וכן בשל ייחוס תקיפה לשם גניבה.

סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר את עבירת התקיפה כדלקמן:

378. המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות.

שוכנעתי כי התנהגותו של הנאשם אכן מהווה מעשה תקיפה נגד המתלוננת.

הנאשם נטל את מכשיר הטלפון של המתלוננת מידה, בניגוד לרצונה, באופן המהווה הפעלת כוח נגדה. אין נפקא מינא אם הנאשם נגע ישירות במתלוננת, או שמא נגע רק במכשיר הטלפון, שכן צוין במפורש בסעיף החיקוק כי גם הפעלת כוח בעקיפין תקיים בנסיבות הנכונות את הרכיב העובדתי שבסעיף.

מדובר בהפעלת כוח נגד המתלוננת בניגוד לרצונה בהתנהגות אלימה.

אני קובעת איפוא, כי הנאשם תקף את המתלוננת, ואבדוק להלן, אם מתקיימים סעיפי התקיפה שיוחסו לו.

19. סעיף 381 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

תקיפה כדי לגנוב

381. (א) העושה אחת מאלה, דינו - מאסר שלוש שנים:

(1)

(2) תוקף חברו כדי לגנוב דבר;

משקבעתי כי הנאשם לא התכוון לגנוב את הטלפון, ולנוכח זיכוי מעבירת הגניבה, אני קובעת בהתאמה כי תקיפתה של המתלוננת, אף על פי שבמהלכה נלקח ממנה מכשיר הטלפון שלה, לא נועדה כדי לגנוב.

אציין בהערת אגב כי ייתכן ומדובר במעשה המהווה עבירות נוספות שעשויות לבטא את כוונתו של הנאשם למנוע את תיעודו והקלטתו על ידי המתלוננת, ובכך לסכל את הפללתו על ידה. מבחינה זו, אילו יוחסו לנאשם עבירות

של שיבוש מהלכי משפט או השמדת ראיה, יתכן והיה לכך בסיס.

עבירות כאלה לא יוחסו בכתב האישום ולא מצאתי לפיכך מקום להרחיב בעניין מעבר לאמור.

הנאשם מזוכה מעבירת תקיפה כדי לגנוב.

20. על פי כתב האישום, הנאשם גרם למתלוננת חבלה.

סעיף 380 קובע כדלקמן:

380. התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים.

המתלוננת העידה כי הנאשם, שחטף ממנה את הטלפון בכוח, פצע אותה תוך כדי מעשה. לדבריה, ידה דיממה, ובן זוגה ראה את היד המדממת, וכך, כשירה מדממת, הגיעה למשטרה להגיש את התלונה ביום האירוע (עמ' 7 ש' 5).

המתלוננת הוסיפה והעידה לגבי החבלה, בחקירתה הנגדית, כי לאחר מסירת התלונה חבשה את אצבעה (עמ' 12 ש' 21).

במהלך גביית עדותה על ידי החוקר מדאח, הציגה המתלוננת את החבלה הנטענת לחוקר, והוא תיעד אותה בגוף ההודעה כך:

"אני מזהה בבוחן יד שמאל שריטה" (עדות מדאח עמ' 14 ש' 10)

החבלה האמורה באגודל יד שמאל לא תועדה בצילום, ולא הוגשה לגביה כל תעודה רפואית.

כאמור, בן הזוג, שהיה על פי הנטען עד לדימום מידה של המתלוננת, לא העיד ולא תמך בטענה.

קיים פער בין תיאור החבלה על ידי המתלוננת שהעידה כי דיממה ממש, לבין התרשמותו של החוקר משריטה, בלתי מדממת, באגודל, זמן קצר אחרי האירוע.

בנסיבות האמורות, לא שוכנעתי לגבי טיב החבלה, ונותר בי ספק שמא מדובר בשריטה זניחה באגודל, שאינה עולה לכדי חבלה של ממש.

לפיכך, איני מרשיעה את הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה.

21. אשר על כן, ובהתאם לאמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירת "תקיפה סתם" בהתאם לסעיף 379 לחוק העונשין, ובסעיף זה בלבד, ומוצאת אותו זכאי מהעבירות האחרות שיוחסו לו.

ניתנה היום, ט' אייר תשע"ו, 17 מאי 2016, במעמד הצדדים.